

спѣше; той бѣше покрытъ съ бѣлѣ ямурлукъ. Петръ му открыва полѣка главѣ-тѣ.

— Той е! продума полегычка съ растреперена радость.

Василь спѣше въ сладкъ успокоителенъ сѣнь. Петръ като че не смѣйше да го разбуди, и умильно глѣдаше на негово-то блѣдно лице и на бѣдущій Станкынъ спаситель: съ еднѣ си рѣжж той държеше края на ямурлука, а съ другѣ подпираше главѣ си. Сичкы болни забравихѣ сега свои-тѣ болкы и глѣдахѣ къмъ него; но що му е нему?— Той ги не вижда; съ очи жалны и съ уста отворены, той глѣдаше и пригрѣщаше само едного, единъ предметъ—надеждѣ-тѣ си.

— Василе! повыка излѣгко, най сетнѣ Петръ.

Нѣ Василь ся не обуравяше. Той си сладко спѣше прѣнесенъ, безъ да знае кой сѣди надъ главѣ му.

— Брате Василе стани! викна по-силно Петръ, като го улови за рѣжж.

Василь зачу гласа му. Той ся поприобърна и съ затворены очи, съ слабъ гласъ продума:

— Що е то? кой мя вика?

— Стани брате Василе стани, азъ съмъ, и съзла капна отъ Петрови-тѣ очи.